

Bir Şiir Vakti

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Aralık 2017

Hadi, azat et beni sen, şehir
Ki bırakıp ellerini
Sevdaları kayıp şehirlere düşün yolum.
Ne benden sana fayda gelir
Ne de irkildiğim yalnızlığınla sana gizemli şehir
Örterim üstünü acılarının belli belirsiz.

Kanıksadıklarınla lal olmuşum madem bunca zaman
Kararsızlıklarına derman olsam
Ne fayda?
Sen göremedikten sonra
İçimdeki sevgiyi.

Sen ki haznende umut;
Ben ki gönülsüz yaşadığımı unuturum da
Ay'ı bile yar bilip
Yarenlik etmeyi bilmeyenlere
Nazire ederim bir şiir vakti,
Yoldaşımsan eğer
Basmakalıp bir cümle söyle de
Duyayım sesini.

Hele ki dünümde saklıyken
Ölümlü aşklarımın fitratına sığınıp
Fesat iklimlerden de payımı alıp
Bir şiir gibi kutsarken seni Mevla'm.

Darmaduman imgelerim
Verdiklerine değil de çaldıklarına sitemim,
Olsa ne çare?
İklimlerden bile kopardığın yüreğimi
Ben ki sunmuşken hazana,
Sevsen beni nedensiz, sen, şehir
Keşke ah keşke.

Susarım yaralandığıma aldırmadan,
Gocunmadan da zaafarımdan
Ve varsın yana yakıla kayıp giderken
Kaydırak misali
Surlarındaki gizeme aldanıp,
Sağalttığım her karende,
Sana kandığım derin hutbelerinde yüreğimin
Bir de ser verip sırlarıma meylettiğim
Senin gibi içi yanık kelimemde
Eriyen için için.

Bunca sevdamin nazarında,
Tutuklu kalsam keşke
Gözlerinden çıkıp da yola
Ermeye gücüm yetmeyeceğini bile bile
Erdemin çağladığı ölü imgelere
Koyup başımı,
Sana yaslandığımı bilmesen de
Işıklarla uyu
Sen, sevdalı şehir.

Bir şiir gibi serildiğimi de bil
İçimdeki niyetin esaretinde
Hangi köşesindeysem
Şiir gibi nazlı bir iklimken nazarımda
Ölü beyitlerin kabri sen, şehir.